

РЕШЕНИЕ

№ 3105

гр. София, 07.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. IV-Е СЪСТАВ, в закрито заседание на седми ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Рени Коджабашева

Членове: Йоана Генжова
Яна Борисова

като разгледа докладваното от Яна Борисова Въззивно гражданско дело № 20221100500712 по описа за 2022 година

при участието на секретаря Капка Лозева, като разгледа докладваното от мл. съдия Яна Борисова въззивно гражданско дело № 712 по описа на съда за 2022 г. и като взе предвид следното:

Производството е по реда на [чл. 258 и сл. от ГПК](#).

С Решение № 20209322 от 09.11.2021 г., постановено по гр.д.№ 33211 по описа за 2020 г. на СРС, 165-и състав, са отхвърлени предявените от ищеца Т. Г. Г. срещу ответника „Г. БГ“ ЕООД осъдителни иски с правно основание чл.60 и следващите от ЗЗД вр.чл.48,ал.7 от ЗУЕС чл.86 от ЗЗД за сума в размер на 1 581,02 лв., представляваща припадаща се част от разходи за необходим ремонт на покривното покритие на сграда в режим на етажна собственост, находяща се в гр.София, кв. „*****“ извършен в периода 16.04.2018 г. – 04.06.2018 г., както и сума в размер на 206, 85 лв., представляваща обезщетение за забава за периода 09.04.2019 г. – 22.07.2020 г., като е осъдена да заплати на ответника на основание чл.78,ал.3 от ГПК сума в размер на 500 лв., представляваща сторени разноски по делото.

Със същото решение са отхвърлени предявените от ищцата иски с правно основание чл.60 и следващите от ЗЗД вр.чл.48,ал.7 от ЗУЕС чл.86 от ЗЗД срещу Д. Е. Г. за сума в размер на 1 502,37 лв., представляваща припадаща се част от разходи за необходим ремонт на покривното покритие на сграда в режим на етажна собственост, находяща се в гр.София, кв. „*****“ извършен в периода 16.04.2018 г. – 04.06.2018 г., както и сума в размер на 196,51 лв., представляваща обезщетение за забава за периода 09.04.2019 г.- 22.06.2020 г. като неоснователни поради плащане, извършено в хода на процеса. Ответникът е осъден на основание чл.78,ал.1 от ГПК да заплати на ищцата сума в размер на 600,09 лв., представляваща сторени по делото разноски.

Производството по настоящото дело е образувано по повод въззивна жалба, подадена от ищцата Т. Г. чрез пълномощника □ адв.Д. П., срещу решението в частта, в която са отхвърлени предявените от нея иски срещу „Г. БГ“ ЕООД за заплащане на сума в размер на 1 581,02 лв., както и сума в размер на 206,83 лв. Моли решението в тази част да бъде отменено като неправилно и необосновано. Излага твърдения, че съдът не е обсъдил всички

събрани по делото писмени и гласни доказателства, поради което стигнал до неправилни изводи. Първоинстанционният съд не обсъдил показанията на св.Д.Г.,с когото ищцата живее на семейни начала и който заявил, че всички парични средства за заплащане на извършения ремонт на покрива са му дадени от нея. Това гласно доказателство кореспондираше с останалите доказателства по делото, а именно – нотариален акт, удостоверяващ правото на собственост върху имота, находящ се в сградата, в режим на етажна собственост, личната карта на Д.Г., удостоверяваща факта, че постоянният му адрес е на този имот, свидетелските показания на св.А. Ж., св.П.З. и св.Г.М., които сочат, че притежаваният от нея апартамент се обитава от ищцата, мъжа на Д.Г. и техните деца; писмени протоколи от ОС на ЕС, от които било видно, че по всички въпроси, касаещи етажната собственост, като представители за апартамент 8 участвали тя и мъжът на Д.Г., като всички етажни собственици ги възприемали като семейство. Твърди, че ремонтът е извършен с нейни средства, които дала на св.Г., за да извърши от нейно име и за нейна сметка всички необходими действия. Счита, че неправилно съдът приел, че разходите за ремонта са фактически разплащани от св.Г., поради което той имал качеството кредитор по облигационна претенция. Заявява, че за нея и св.Г. като партньори с дългогодишна връзка, съвместните грижи били нормални, поради което никога не се налагало да съставят помежду си писмени документи за упълномощаване за получаване на парични средства. Неправилно в решението било прието, че в представения договор за СМР св.Г. фигурирал като възложител на ремонта. Според въззивницата договорът е подписан от Г. като представител на етажната собственост, като същият е сключен след проведените ОС на ЕС, на които е разглеждан въпросът за извършване на неотложен ремонт на общата част и след представяне на оферта за извършване на ремонт /Протокол от ОС на ЕС от 28.01.2018 г., Протокол от ОС на ЕС от 12.04.2018 г./. Тъй като предмет на договора е извършване на ремонт на обща част-покрив, макар че ремонтът е изцяло финансиран с нейни средства, то за да възникне в полза на ЕС правото да иска отстраняване на недостатъци в гаранционния срок, в договора била вписана ЕС като възложител.

На следващо място, съдът не обсъдил приетото по делото доказателство – документ, издаден от „Т.“ ООД, представляващ оферта № 706, с дата 05.04.2018 г. на стойност 6942,64 лв. без ДДС, в който след печатния текст е изписано ръкописно „получено,П.З.“ и подпис. Счита, че този документ има характер на разписка, удостоверяваща получаването на сумата 6942,64 лв. от изпълнителя на ремонтните дейности – П.З.. Това писмено доказателство изцяло намира, че кореспондира с останалите доказателства по делото, а именно – Договор от 16.04.2018 г. и Приложение № 1-КСС, удостоверяващо включването на покривна система Snap Lock в ремонта, свидетелските показания на П.З., удостоверяващи факта, че при ремонта на общата част е изпълнена тази покривна система с материалите, описани в офертата, както и че му е заплатена стойността на ремонта, вкл. и стойността на материалите; заключение на СТЕ, установяващо, че при ремонта е изпълнена покривната система с материалите, описани в офертата, и че претендираната цена за материалите – 6942,64 лв., е пазарна.

Заявява, че св.П.З. доставил и вложил при ремонта на общата част материалите, включени в оферта № 706 от 05.04.2018 г., издадена от „Т.“ ООД, която цена е платена с нейни средства, като какви са отношенията между изпълнителя и „Т.“ ООД счита, че няма никакво отношение към спора. Ето защо намира изводът на първоинстанционния съд, че приложената оферта не е доказателство за извършено плащане и не следва да се включва в разноските за ремонта, за неправилен. На последно място, заявява, че плащането на припадащите се части от дълга от останалите етажни собственици, притежаващи 86,9065 % са безспорни конклюдентни действия, равни по значение на решение на ОС за възстановяване на направените от нея разходи. Моли решението да бъде отменено в обжалваната част, ответникът да бъде осъден да заплати претендираните суми, както и да бъдат присъдени сторените по делото разноски.

В законоустановения срок е постъпил отговор от „Г.“ ЕООД чрез адв. А. Д., с който оспорва изложените във въззивната жалба доводи. Счита, че по делото не е установено по безспорен начин ищцата да има сключен граждански брак със св.Г., поради което не може да се приеме, че съюзът им е семейство. Намира за необосновани твърденията на жалбоподателката, че извършените плащания от останалите етажни собственици представляват конклюдентни действия, равни по значение на решение на ОС, тъй като редът

за свикване и приемане на решение на ОС са изрично уредени в ЗУЕС, като само валидно взетите решения подлежат на изпълнение. На следващо място, счита за необосновано твърдението, че св.Г. подписал договора като представител на етажната собственост, тъй като липсвало решение на ОС за делегиране на Г. да сключва от името на ЕС договори за СМР на общи части. Намира, че ищцата не успяла да докаже по безспорен начин вложените в ремонта материали по видове, количество и стойност, както и стойността на положения труд. На последно място, заявява, че липсата на договор за извършване на ремонт на покривната конструкция към датата на провеждане на общото събрание на 09.10.2018 г., било индиция, че такъв договор не е съществувал към този момент и същият е съставен за нуждите на настоящия спор. Моли решението да бъде потвърдено в обжалваната част, жалбата да бъде оставена без уважение, като му бъдат присъдени сторените по делото разноски.

Съдът, след като обсъди по реда на чл. 235, ал. 2 от ГПК събраните по делото доказателства и становища на страните, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Въззивната жалба е подадена в срока по чл. 259, ал. 1 от ГПК от надлежна страна, срещу подлежащо на обжалване решение, поради което е допустима.

Съгласно чл. 269 ГПК, въззивният съд проверява валидността на решението и допустимостта в обжалваната му част служебно, а по правилността на първоинстанционното решение е ограничен от проверката си само в рамките на въведените оплаквания с жалбата.

Съдът намира, че процесното първоинстанционно решение е валидно и допустимо в обжалваната му част. По отношение на правилността съобразно изложените от въззивницата оплаквания, намира следното:

Ищцата е сезирала първоинстанционния съд с иск с правно основание чл.60 и следващите от ЗЗД вр.чл.48,ал.7 от ЗУЕС и чл.86 от ЗЗД за осъждане на ответника „Г.“ ЕООД да □ заплати сума в размер на 1 581,02 лв., представляваща припадаща се част от разходи за необходим ремонт на покривното покритие на сградата в режим на етажна собственост, находяща се в гр.София, кв. „*****“ извършен в периода 16.04.2018 г. – 04.06.2018 г., както и сума в размер на 206, 85 лв., представляваща обезщетение за забава за периода 09.04.2019 г. – 22.07.2020 г.

Искове със същите правни основания са предявени и срещу друг етажнен собственик – Д. Е. Г., но тъй като в хода на процеса същият е заплатил претендираните суми, първоинстанционният съд е отхвърлил претенциите спрямо него поради извършеното плащане. Тъй като решението не е обжалвано пред въззивна инстанция, в тази част същото е влязло в сила и не подлежи на проверка в настоящото производство.

Ищцата е въвела твърдения, че е собственик на апартамент №8, който придобила още на груб строеж през 2007 г., като след въвеждането на сградата в експлоатация през 2008 г. до 2018 г. покривът не е ремонтиран. Тъй като състоянието на покрива било много лошо в началото на 2018 г., а тя като собственик на апартамент, находящ се именно в подпокривното пространство, била претърпяла множество вреди, нанесени в резултат от непрестанни течове в дома □ вследствие от повредите на покрива, решила да постави въпроса за ремонт на покрива пред етажните собственици. По нейно настояване бил извършен оглед на покрива и моментното му състояние към 12.04.2018 г., което било описано в констативен протокол. Нейният мъж /с когото живеят на семейни начала, имат две деца, но не са в брак/, както и съседът А. Ж. провели поредица от консултации със строителни фирми с цел намиране оптимално решение на проблема за съотношение качество на строителни материали и цена за отстраняване повредите на покрива. Установило се, че освен подмяна на покривната покривка с нова, която да отговаря на особеностите на покривната конструкция и на съвременните изисквания за качество, наложително било да се положи липсващ хидроизолационен материал над дъсчената обшивка, да се подменят ламаринените обшивки на комините, както и че е необходимо да бъде монтирана снегозадържаща система, която да предпазва от свличане на снежни маси.

Настояла пред етажните собственици да бъдат извършени незабавни действия за ремонт на покрива, но поради незаинтересованост на етажните собственици, не е взето решение от общо събрание за ремонт на тази обща част. Тъй като положението в

апартамента □ било нетърпимо, през месец април 2018 г. в качеството си на собственик на самостоятелен обект взела решение и извършила със собствени средства, без решение на ОС на ЕС ремонт покрива на сградата, като от нейно име и за нейна сметка всички действия по възлагането и приемането на извършените СМР, покупката и плащането на строителни материали са извършени от Д.Г., с който живее на семейни начала. Ремонтът бил изпълнен в периода 16.04.2018 г. – 04.06.2018 г. и цялата му стойност възлязла на 12 074,88 лв. – общо за труд и материали. На 09.10.2018 г. се провело ОС на ЕС, на което представила документи за направените от нея разходи, като поискала да бъде взето решение тези разходи да □ се възстановят. Част от етажните собственици първоначално не били съгласни да се извършва ремонт без решение на ОС, но след обсъждане се взело решение да □ бъдат възстановени направените разходи. На проведеното на 03.10.2019 г. ОС на ЕС тя и касиерът на ЕС В. Ж.а представили на ОС отчет относно възстановяването на направените от нея разходи за необходим ремонт на покривна конструкция, като към този момент четирима от собствениците на самостоятелни обекти не били изплатили припадащата им се част. ОС взело решение тези собственици допълнително да бъдат поканени да платят доброволно до 31.10.2019 г., като последвало доброволно плащане от още двама от собствениците. Единствено ответниците „Г. БГ“ ЕООД и Д. Е. Г. /платил в хода на производството/, към подаване на исковата молба все още не били заплатили припадащите им се части от дълга.

В срока за отговор „Г. БГ“ ЕООД е оспорил предявените искове. Изложил твърдения, че състоянието на покрива е констатирано от лица без необходимата професионална квалификация, както и че не са натоварени от общото събрание да извършват огледи, че не е спазена процедурата по ЗУЕС за свикване на общо събрание на 28.03.2018 г., като поканата не съдържала посочените в чл.13,ал.1 от ЗУЕС реквизити, че ремонтът на покрива не е бил неотложен и необходим, че договорът от 16.04.2018 г. е подписан от лице, което не е собственик или ползвател на самостоятелен обект в сградата в режим на етажна собственост, респ.не е упълномощен от ОС на ЕС, от съдържанието му не може да се установи какви разходи са направени за ремонт на покрива, че при проведеното общо събрание на 09.10.2018 г. всички присъствали собственици възразили срещу начина, по който е взето решението за извършване на ремонта, както и че липсва договор, като това, че нямало договор било индиция, че такъв не е съществувал към 09.10.2018 г., а е съставен за нуждите на процеса.

Съдът е отхвърлил така предявените искове с мотива, че макар да е прието като безпротиворечиво установено, че поради течове, ремонтът на покривната конструкция е извършен като необходим, то тъй като исковата претенция е предявена от етажния собственик Т. Г., а в представения договор за СМР и във фактурата от 24.05.2018 г. фигурират имената на свидетеля Д.Г. като възложител, то същият има качеството на кредитор по облигационната претенция. Първоинстанционният съд е приел, че самото качеството на етажен собственик на ищцата не води до извод за възникване на качеството □ на кредитор за така посочените задължения, а фактическото съпружеско съжителство, за разлика от гражданския брак, не създава общност в правата и задълженията на партньорите.

На следващо място, съдът е изложил и аргумент, че по делото не са представени посочените в договора приложения за единични цени, количествена сметка и документи за разплащане по извършените СМР, а от приложените 4 бр.фактури и 1 бр.стокова разписка се установява, че са заплатени строителни материали на стойност 1 173,84 лв. Цената на труда на обща стойност от 3 958,40 лв. също е приел, че се установява от писмен документ, озаглавен „окончателна цена на труда за подмяна на покривното покритие“, който е подписан от П.З.. СРС е стигнал до извода, че ако искът бе приет за основателен, то е доказано заплащането на обща сума в размер на 5 132,24 лв., при съответна част в тежест на ответника от 13,0935 % или 671,99 лв. тъй като в останалата част от претендираната сума, приложената оферта не представлява доказателство за извършено плащане.

Въззивният съд намира решението в обжалваната част за НЕПРАВИЛНО.

Пред въззивна инстанция са направени две конкретни оплаквания от ищцата, които следва да бъдат обсъдени, а именно относно изводите на СРС за това, че същата няма материалноправна легитимация по предявения иск, както и относно размера на исковата претенция. Съдът намира така направените оплаквания за основателни.

Процесуално и материалноправно легитимиран по иск с правно основание чл.48,ал.7

от ЗУЕС вр.чл.60 и следващите от ЗЗД е собственик на имот, находящ се в сграда, в режим на етажна собственост, който е сторил разходи за ремонт на обща част за негова сметка, без решение на ОС на ЕС, които не са му били възстановени от останалите собственици, като работата е била предприета уместно и водена добре. По този иск ищецът следва да докаже, че притежава обект в сградата, че е извършил разходи за ремонт на обща част, че същият е необходим, както и размера на сторените разходи. Всички тези елементи от фактическия състав на предявения иск се съотнасят единствено във връзка с отношенията му с останалите етажни собственици, както и по отношение на предмета на извършените ремонтни дейности – обща част в сграда в режим на етажна собственост. Извън предмета на доказване е дали собственикът лично е участвал в сключването на договори за СМР, или съвместно с лица от неговото домакинство, както и дали произходът на средствата е изцяло личен, или общ – включващ доходи и на членове на неговото домакинство. Житейски логично и оправдано е при възникнали подобни отношения, както самият собственик, така и негови близки, с които заедно обитават имота в сградата в режим на етажна собственост, заедно, със съвместни усилия да участват както в грижата за самия обект, така и при възникнали проблеми, свързани с общи части, които застрашават състоянието на имота, в който живеят и отглеждат своите деца. За това разбира се, писмени волеизявления за упълномощаване не се съставят, а и не е необходимо, още повече, че чл.37 от ЗЗД изисква само за определен вид договори форма за действителност на упълномощителната сделка, като договорът за изработка не е сред тях. Отношенията между св.Г. и ищцата изобщо не е следвало да бъдат коментирани от първоинстанционния съд, те са извън предмета на делото, такова указание с доклада съдът не е и предоставил на страната.

Също така следва да се посочи, че от съвкупната преценка на доказателствата по делото - протоколи от проведени общи събрания, в които е отразено, че Д.Г. присъства като представител на Т. Г., приложените покани, адресирани до останалите собственици от Т. Г.; писмо, адресирано от Т. Г. до Г.М., както и свидетелски показания на Д.Г. се установява, че св.Г. се е ангажирал по въпросите, свързани с етажната собственост, от една страна със знанието, че юридически не е собственик, а е представител на ищцата за пред третите лица, но от друга страна и съвместно с нея, в свой личен интерес, предвид съжителството им на съпружески начала и отражението на проблемите в сградата върху недвижимия имот, в който живеят заедно с децата си. Ето защо съдът приема за доказано, че с оглед събраните по делото доказателства и изявленията, направени от ищцата и св.Г., същият е бил упълномощен от ищцата да действа в неин правен интерес в качеството на етажен собственик, поради което същата има качеството на кредитор. Съдът намира, че искът е доказан по своето основание, доколкото всички елементи от фактическия състав на предявения иск по чл.48,ал.7 ЗУЕС вр.чл.60 и следващите от ЗЗД се установиха по делото, а именно, че е собственик на обект в сграда в режим на етажна собственост, че е сторила разходи за извършване ремонт на обща част от сградата, каквато несъмнено е покривната конструкция, чрез своя пълномощник св.Г., че към момента на извършване на ремонта не е било взето решение на ОС на ЕС, т.е. че не е била упълномощена от ЕС за извършването на ремонта, че работата е била предприета в свой и чужд интерес, а именно в интерес на останалите етажни собственици, които притежават обекти в сградата, че ремонтните действия чрез трето лице-изпълнител са предприети уместно и извършени добре, което се установява от заключението на вещото лице, че ремонтът е бил неотложен и необходим за запазването на вещта.

По отношение на приетия размер на разходите, направени за ремонта на покривната конструкция, въззивната инстанция намира изводите на първоинстанционния съд за неправилни.

В хода на съдебното дирене е назначена, изготвена и приета по делото съдебно-техническа експертиза. В заключението си вещото лице сочи, че след извършен оглед в апартамента на ищцата констатираните от него течове по стени и тавани напълно съответстват на отразените в констативния протокол за оглед от 12.04.2018 г. Също така излага становище, че с оглед появилите се течове и все още наличните следи от тях и към момента на извършения от него оглед, счита, че ремонтът е бил необходим, наложителен и неотложен. По отношение на въпроса за изпълнението на СМР вещото лице е установило следното: СМР, описани в исковата молба са извършени, материалите, посочени от строителя са вложени, цените на вложените материали и на извършените СМР за поправка

на покрива отговарят на пазарните цени към момента на извършване на ремонта, ремонтът е извършен качествено и е допринесъл за поправката и възстановяването на покрива, като по този начин апартаментът, намиращ се под тази част на покрива е станал защитен от последващи сняг, дъжд и други атмосферни условия, ремонтът е подновил само покривната част на сградата на апартамент № 8; извършените СМР не са луксозни, а са съобразени с особеностите на сградата и вида на покрива-скатен-на места с голям наклон. Експертът /вкл. и при изслушването му в съдебно заседание/ е посочил, че стойността от 12 074,88 лв. е формирана при съответстващи на пазарните единични цени и действително вложени количества. Въззивната инстанция намира, че заключението е компетентно и обосновано, като същото, вкл. и в частта относно размера на вложените материали и труд, се подкрепя и от всички други доказателства по делото, а именно – от писмен документ, озаглавен „окончателна цена на труда за подмяна на покривното пространство на жилищна сграда, находяща се на ул.“*****“, от който е видно, че стойността на труда в размер на 3958,40 лв. е заплатена на П.З., който се е подписал, че е получил сумата; от Оферта № 706 от 05.04.2018 г., издадена от „Т.“ ЕООД, от която се установява, че стойността, необходима за закупуване на материали за Snap Lock система в размер на 6 942,64 лв. са платени на П.З., който се е подписал. В този смисъл е неправилен изводът на съда, че този писмен документ не следва да се приеме като доказателство за установяване размера на вложени материали.

Съдът намира, че система Snap Lock е положена върху покривната конструкция, за което ищцата чрез Д.Г. е заплатила сума в размер на 6 942,64 лв. без ДДС на изпълнителя на СМР П.З.. Този извод се подкрепя не само от приложената оферта по делото с положен подпис и имена на П.З., а и от уведомлението, изпратено от „Т.“ ЕООД, свидетелските показания на П.З., както и заключението на вещото лице. Експертът в своето заключение е посочил, че стойността, посочена в оферта от 05.04.2018 г. е нетна – 6 942,64 лв., а не обща, включваща ДДС 20% или 8 331,17 лв. /с ДДС/, като причината за това, както и за подаденото уведомление от фирма „Т.“ ЕООД е, че материалите /Snap Lock/ са доставени от фирмата, но не са били заплатени все още, затова не е издавана и фактура за тях, както и приемо-предавателен протокол. В същия смисъл са и свидетелските показания, както и уведомлението от „Т.“ ЕООД, от което се установява, че материалите са доставени, но фактура не е издавана, тъй като не им е заплатена сумата при предаването. Ето защо въззивният съд намира, че не само е доказано по делото, че са заплатени суми в размер на 5 132,24 лв за материали и труд , както е приел и първоинстанционния съд, но и сумата от 6 942,64 лв. за закупуване на система Snap Lock или обща сума – в размер на 12 074,88 лв. Фактът, че П.З. не се е разплатил с доставчика „Т.“ ЕООД е без правно значение в настоящия случай, доколкото това са търговски отношения между трети за спора лица. Ето защо и предвид установените от страна на ищцата елементи от приложимия фактически състав, а именно, че същата е собственик на обект в сграда в режим на ЕС, че ремонт върху обща част на сградата е осъществен, че същият е бил необходим, неговият общ размер – 12 074,88 лв., който представлява сторен разход от ищцата, както и процентът идеални части, притежавани от собственика „Г.“ ЕООД – 13,095 %, който факт е установен от първоинстанционния съд, а и не е спорен между страните, въззивната инстанция намира, че исковата претенция е доказана по основание и размер. Ето защо решението на първоинстанционния съд в обжалваната част следва да бъде отменено, а вместо него да бъде постановено друго, с което да бъде изцяло уважена предявената искова претенция с правно основание чл.48,ал.7 от ЗУЕС за сума в размер на 1 581,02 лв., представляваща припадаща се на ответника част от необходимите разноски за извършен ремонт на покривна конструкция на сграда в режим на ЕС.

По отношение на иска с правно основание чл.86,ал.1 от ЗЗД:

Съдът намира, че предвид основателността на главния иск, претенцията за законна лихва върху главницата следва също да бъде уважена. Съгласно чл.86, ал.1 от ЗЗД при неизпълнение на парично задължение длъжникът дължи обезщетение в размер на законната лихва от деня на забавата, а съгласно чл.84,ал.3 от ЗЗД когато няма определен ден за изпълнение, длъжникът изпада в забава, след като бъде поканен от кредитора. В случая видно от обратна разписка, приложена по делото, покана за доброволно изпълнение е връчена на ответното дружество на 08.04.2019 г., като от следващия ден – 09.04.2019 г. същият вече е поставен в забава. Изчислен от съда при условията на чл. 162 ГПК чрез лихвен калкулатор, размерът на лихвата за забава, начислена върху сумата от 1 581,02 лв. за

периода от 09.04.2019 г. до 22.07.2020 г. възлиза на 206,85 лв., като същият съвпада с размера на предявената акцесорна претенция, поради което искът с правно основание чл.86,ал.1 от ЗЗД следва да бъде изцяло уважен.

Предвид изхода на спора и на основание чл.78,ал.1 от ГПК в тежест на ответника следва да бъдат възложени както разноските в първоинстанционното производство в размер на 113,24 лв. за държавна такса, 403 лв. за експертиза, 500 лв., представляваща ½ от заплатеното адвокатско възнаграждение, така и разноските, сторени във въззивното производство за заплатена държавна такса в размер на 48 лв.

Мотивиран от горното, СЪДЪТ

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 20209322 от 09.11.2021 г., постановено по гр.д.№ 33211 по описа за 2020 г. на СРС, 165-и състав, в частта, с която са отхвърлени исковете на Т. Г. Г. с ЕГН: ***** за осъждане на „Г. БГ“ ЕООД, ЕИК: ***** със седалище и адрес на управление гр.София, ул. „*****“, представлявано от Л.С.-управител, да □ заплати сума в размер на 1 581,02 лв., представляваща припадаща се част от разходи за необходим ремонт на покривното покритие на сграда в режим на етажна собственост, находяща се в гр.София, кв. „*****“, извършен в периода 16.04.2018 г. – 04.06.2018 г., сума в размер на 206,85 лв., представляваща обезщетение за забава за периода 09.04.2019 г.-22.07.2020 г., както и в частта, в която ищцата е осъдена да заплати на основание чл.78,ал.3 от ГПК на „Г. БГ“ ЕООД сума в размер на 500 лв., представляваща сторени деловодни разноски, КАТО ВМЕСТО ТОВА ПОСТАНОВЯВА:

ОСЪЖДА „Г. БГ“ ЕООД, ЕИК: ***** със седалище и адрес на управление гр.София, ул. „*****“, представлявано от Л.С.-управител да заплати на Т. Г. Г. с ЕГН: ***** на основание чл.48,ал.7 от ЗУЕС вр. чл.60 и следващите от ЗЗД сума в размер на 1 581,02 лв., представляваща припадаща се част от разходи за необходим ремонт на покривното покритие на сграда в режим на етажна собственост, находяща се в гр.София, кв. „*****“, извършен в периода 16.04.2018 г. – 04.06.2018 г., ведно със законната лихва от подаване на исковата молба до окончателното изплащане на вземането, както и сума в размер на 206,85 лв. на основание чл.86,ал.1 от ЗЗД, представляваща обезщетение за забава за периода 09.04.2019 г.-22.07.2020 г.

ОСЪЖДА „Г. БГ“ ЕООД, ЕИК: ***** със седалище и адрес на управление гр.София, ул. „*****“, представлявано от Л.С.-управител, да заплати на Т. Г. Г. с ЕГН: ***** на основание чл.78,ал.1 от ГПК сума в размер на 1016, 24 лв., представляваща сторени в първоинстанционното производство разноски, както и сума в размер на 48 лв. за заплатена държавна такса във въззивното производство.

Решението не подлежи на касационно обжалване на основание чл.280,ал.3 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____